Dosarul nr. 2i-473-1/20 (2-20117908-12-2i-23012024-1)

H O T Ă R Â R E

În numele legii

17 octombrie 2024 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Central

în componența completului:

Preşedintele şedinţei, judecătorul Guțan Vitalie

Grefierul Murafa Dinis

examinând în ședință de judecată publică cererea creditorului Serviciul Fiscal de Stat privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL ”Shubar Group” în persoana pârâtului *****,

A CONSTATAT:

La data de 23 ianuarie 2024, creditorul Serviciul Fiscal de Stat a depus cerere privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului SRL ”Shubar Group” în persoana pârâtului *****.

În motivarea cererii, creditorul a invocat că, prin hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Central din 30 noiembrie 2020, dosar nr. 2i-473/20, a fost intentat procesul de insolvabilitate cu iniţierea procedurii simplificate a falimentului în privinţa debitorului SRL ”Shubar Group”, c/f 1015600033038, în mun. Chişinău, str. Petru Zadnipru, 19/1, ap. 94.

Susține că, Serviciul Fiscal de Stat în cadrul şedinţei de validare a creanţelor a fost recunoscut ca creditor chirografar al debitorului cu creanţa validată în sumă totală de 127 202,29 lei, dintre care: creanţe chirografare de rangul III în sumă de 55 168,68 lei şi creanţe chirografare de rangul VI în sumă 72 033,61 lei.

Indică că, restanţa faţă de Bugetul public naţional s-a format în baza dărilor de seamă prezentate de însuşi contribuabil şi a deciziei asupra cazului de încălcare a legislaţiei fiscale nr. 663/286 din 08.02.2021, obligaţii care n-au fost onorate de către debitor.

Afirmă că, având în vedere că debitorul SRL ”Shubar Group” nu dispune de careva bunuri care ar putea fi valorificate întru stingerea creanţelor validate, iar pe conturile bancare lipsesc mijloacele financiare, constată că unica modalitate de stingere a creanţelor validate ale Serviciului Fiscal de Stat este atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului prin prisma art. 247, 248 al Legii insolvabilităţii.

Mai indică că, conform informaţiei din Sistemul informaţional automatizat al Serviciului Fiscal de Stat, asociat cu cota de 50% al SRL ”Shubar Group” şi director din 02.10.2015 până la data intentării procesului de insolvabilitate este cet. *****.

Susține că, debitorul SRL ”Shubar Group” a fost supus controlului fiscal prin metoda verificării totale în legătură cu intentarea procesului de insolvabilitate, cu utilizarea metodelor şi surselor indirecte. Urmare a controlului fiscal efectuat, a fost încheiat actul de control nr. 5-707685 din 29.01.2020 şi emisă decizia asupra cazului de încălcare fiscală nr. 663/286 din 08 februarie 2021, prin care au fost stabilite mai multe încălcări ale legislaţiei.

Conform deciziei asupra cazului de încălcare a legislaţiei fiscale nr. 663/286 din 08 februarie 2021, în baza prevederilor *art. 133 alin. (2), pct. 14 şi art. 241 din Codul fiscal,* s-a decis:

- conform prevederilor *art. 257 alin. (5) din Codul fiscal,* pentru lipsa totală a contabilităţii, ceea ce a făcut imposibilă efectuarea controlului fiscal, a aplica amendă în sumă de 40 000 lei;

Menționează că, completarea unor dări de seamă cu date necorespunzătoare sau neprezentarea acestora înseamnă denaturarea actului prin înscrierea unor operaţiuni care nu au la baza date reale şi care nu pot produce efecte juridice corespunzătoare, având ca scop principal sustragerea de la plata unor sume datorate bugetului de stat în interesul personal al membrului organului de conducere.

Afirmă că, este evident că conducerea SRL ”Shubar Group” şi anume *****, nu a respectat obligaţiile ce îi revin în conformitate cu Legea insolvabilităţii, Legea contabilităţii, ceea ce a dus în cele din urmă, la prejudicierea intereselor atât ale întreprinderii, cât şi ale creditorilor.

Indică că, neprezentarea contabilităţii şi a dărilor de seamă la Serviciul Fiscal de Stat au generat inevitabil o serie de consecinţe la calcularea şi apariţia datoriilor faţă de bugetul public, atât la plăţile pentru impozitele pentru venit obţinute din activitatea de întreprinzător, pentru impozitul pe venit reţinut la sursa de plată precum şi la apariţia amenzilor, majorărilor de întârzieri şi alte taxe calculate în urma controlului fiscal.

Concluzionează cu certitudine că, *****, în calitatea sa de conducător şi fondator al entităţii juridice, prin omisiune continuă a încălcat obligaţiile prevăzute de mai multe acte normative cu privire la ţinerea contabilităţii, fapt prin care a comis acţiuni prevăzute de art. 248 alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilităţii. Această omisiune a dus la încălcarea legislaţiei fiscale, contabile, şi a dat naştere unor obligaţii pecuniare, omisiune care a durat până în momentul în care totalitatea încălcărilor au fost constatate de Serviciul Fiscal de Stat prin decizia enunţată supra.

Un alt temei care probează temeinicia cererii privind atragerea la răspundere subsidiară, constituie acţiunile prevăzute de art. 248 alin. (1), lit. h) a Legii insolvabilităţii, determinate prin nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14.

Menţionează că, conform datelor din Sistemul Informaţional Automatizat al Serviciului Fiscal de Stat (contului curent detaliat al debitorului SRL ”Shubar Group”, debitorul a prezentat darea de seamă forma VENI2 (impozit pe venitul obţinut din activitatea de întreprinzător), calculând suma obligaţiei fiscale pentru clasificaţia bugetară respectivă în valoare de 146,52 lei, fără a stinge suma obligaţilor calculate.

Debitorul SRL ”Shubar Group” a prezentat dări de seamă, dar achitări întru stingerea obligaţiilor faţă de BPN nu efectuat.

Afirmă că, debitorul nominalizat s-a aflat în incapacitate de plată începând cu data de 25.05.2016. Respectiv, acesta era obligat, în conformitate cu prevederile art. 14 alin.(3) din Legea insolvabilităţii, în termen de 30 de zile să depună în instanţa de insolvabilitate cererea introductivă privind intentarea procedurii de insolvabilitate faţă de sine, obligaţie neîndeplinită de către debitor, fapt care constituie temei pentru atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere prevăzut la art. 248 alin. (1), lit. h).

Deci, odată cu apariţia incapacităţii de plată, care a survenit la 25.05.2018, administratorul debitorului *****, urma să depună cererea introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate, urmând să poarte răspundere pentru toate sumele apărute după expirarea termenului de 30 zile prevăzut de lege.

Or, nedepunerea cererii introductive de către administratorul statutar al SRL ”Shubar Group”, *****, a dus la acumularea restanţei faţă de Serviciul Fiscal de Stat.

Pentru încălcarea legislaţiei cu privire la insolvabilitate, manifestată prin nedepunerea de către debitor a cererii introductive potrivit art. 288 Cod contravenţional, conducătorul SRL ”Shubar Group” - *****, a fost sancţionat cu amendă contravenţională conform procesului-verbal cu privire la contravenţie seria MF nr. 169035 din 13.11.2019.

Astfel, membrul organului de conducere în calitatea acestuia de director al SRL ”Shubar Group” - *****, a încălcat prevederile legale menţionate supra şi nu a manifestat diligenta corespunzătoare în vederea înaintării cererii introductive, aceasta fiind înaintată de creditorul Serviciul Fiscal de Stat la 24.09.2020, iar procesul de insolvabilitate fiind intentat prin hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Central, nr. 2i-473/20 din 30.11.2020. Or, acesta a comis fapte ilicite, care se încadrează în dispoziţiile art. 248 alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilitaţii.

La caz este evident, că cet. *****, în calitate de administrator al debitorului, neîntemeiat a omis termenul prevăzut de lege pentru depunerea cererii introductive cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate, faptă ilicită, care se încadrează în dispoziţia art. 248 alin. (1), lit. h), caracterizată prin nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14 din Legea insolvabilităţii.

Solicită admiterea spre examinare a prezentei cereri; atragerea la răspundere patrimonială subsidiară a membrului organului de conducere al debitorului SRL ”Shubar Group” în persoana fondatorului şi directorului *****; încasarea de la cet. *****, IDNP *****, în contul masei debitoare a SRL ”Shubar Group”, a creanţelor fiscale validate şi nestinse în sumă totală de 127 202,29 lei, constituită din creanţe chirografare de rangul III (plăţi de bază) - 55 168,68 lei şi creanţe chirografare de rangul VI (majorări de întârziere, amenzi) - 72 033,61 lei.

La data de 19.03.2024, de către reprezentantul debitorului *****, avocatul Malachi Boris a fost înaintată referință la cererea privind tragerea la răspundere subsidiară, prin care și-a manifestat dezacordul cu argumentele creditorului și a solicitat respingerea cererii.

În motivare poziției a susținut că, după cum rezultă din practica constantă a Curții Supreme de Justiție, urmează de înţeles că termenul de 3 ani stabilit pentru depunerea cererii de angajare a răspunderii speciale, nu poate începe a curge decât după intentarea procesului de insolvabilitate, iar termenul de 2 ani reglementat de aceeași normă este prevăzut pentru calculul limitelor temporale în care au fost comise acţiunile enumerate la alin. (1) al art. 248 anterior intentării procesului de insolvabilitate.

Mai indică că, în vederea tragerii la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului nominalizați la art. 247 din Legea insolvabilității, acțiunile culpabile prevăzute în alin. (1) art. 248 din aceeași lege, trebuie să fi fost comise de către aceștia cu cel mult 2 ani înainte de intentarea procesului de insolvabilitate în privința debitorului.

O altă interpretare decât cea invocată supra nu poate fi acceptată, deoarece termenul de 2 ani este aplicabil în privința persoanelor cărora le poate fi incriminată starea de insolvabilitate a debitorului exclusiv referitor la perioada anterioară insolvabilității în care s-au produs acţiunile ce au condiționat-o.

Prin urmare, termenul de 2 ani se extinde faţă de acţiunile prevăzute la art. 248 alin. (1), literele a) - i) din Lege în privința persoanelor cărora le pot fi incriminate aceste acţiuni, calculat la situația anterioară insolvabilităţii.

La caz, procesul de insolvabilitate față de debitorul SRL ”Shubar Group” a fost intentat prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 30 noiembrie 2020.

Indică că, cererea de chemare în judecată privind atragerea la răspunderea subsidiară a fost depusă abia la 23 ianuarie 2024, respectiv, acțiunile culpabile ale pârâtului *****, care antrenează răspunderea subsidiară urmau a fi comise în perioada anterioară intentării insolvabilității de 2 ani, adică începând cu 30 noiembrie 2018 și până la 29 noiembrie 2019.

Așadar, chestiunea privind răspunderea subsidiară a pârâtului, poate fi examinată doar în privința faptelor ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului, pretins comise în perioada dintre 30 noiembrie 2018 și până la 29 noiembrie 2020.

Or, faptele pretins a fi comise până la 30 noiembrie 2018, nu se încadrează în cele 24 de luni anterioare intentării insolvabilității şi nu constituie temei pentru aplicarea răspunderii subsidiare.

Afirmă că, reclamantul nu a efectuat delimitarea temporală şi nu a identificat acțiunile concrete ale pârâtului, care fiind comise începând cu 30 noiembrie 2018, ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului.

Reclamantul accentuează că: “debitorul s-a aflat în incapacitate de plată începând cu data de 25.05.2016”, iar temeiul atragerii la răspundere subsidiară ar constitui anume nedepunerea în termen a cererii introductive.

Pentru a stabili vina şi tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului, urmează să fie întrunite anumite condiţii şi anume:

a) să existe o faptă ilicită,

b) fapta să fie săvârşită cu vinovăţie.

c) să existe un prejudiciu,

d) să existe un raport de cauzalitate între fapta ilicită şi prejudiciu.

Mai indică că, răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii juridice clasice, care presupune stabilirea prin probe pertinente şi concludente a următoarelor elemente esenţiale: fapta ilicită, vinovăţia, legătura cauzală dintre faptă şi urmările provocate.

Susține avocatul că afirmațiile reclamantului privind comiterea de către ***** a faptelor ilicite care ar fi cauzat insolvabilitatea debitorului sunt declarative, nefiind susținute de careva probe, și nici de raportul administratorului insolvabilității, care ar cuprinde analiza concretă a conduitei pârâtului care ar fi putut contribui la insolvabilitatea debitorului, dar și analiza circumstanţelor economico-financiare cu care societatea debitoare s-a confruntat.

Menționează că, raportând normele legale citate supra la circumstanțele speței, consideră că cererea de atragere la răspundere subsidiară înaintată de către creditorul Serviciul Fiscal de Stat este neîntemeiată, or, pentru a fi atrasă o persoană la răspundere subsidiară, aceasta urmează să fie identificată şi să-i fie stabilită vina prin cauzarea stării de insolvabilitate.

Organele de conducere nu răspund pentru o simplă incapacitate managerială, ci pentru săvârșirea unor fapte cu caracter ilicit, urmărind, de regulă, deturnarea activității de la realizarea scopului pentru care a fost constituită societatea debitoare şi satisfacerea unui interes personal sau al unui terţ, astfel, calificarea acestei forme de răspundere are caracter delictual în toate situațiile.

Menționează de asemenea că, raportul de cauzalitate este şi condiţia în funcţie de care se determină mărimea despăgubirii. Or, se repară doar prejudiciul care este consecinţa directă a faptei licite.

Mai afirmă că, sub acest aspect cererea de atragere la răspunderea subsidiară a organului de conducere al debitorului este nefondată, or, nu a fost demonstrată pentru fiecare acțiune existența componenţei delictului civil și prejudiciul cauzat întreprinderii/masei debitoare ca consecinţa directă a abaterilor săvârșite de către pârâtul *****.

În ședința de judecată, reprezentantul creditorului Serviciului Fiscal de Stat, Munteanu Maria a susținut acțiunea integral pe motivele de fapt și de drept expuse în cerere.

Reprezentantul pârâtului *****, avocatul Malachi Boris în ședință de judecată a solicitat respingerea cererii ca fiind neîntemeiată pe motivele de fapt și de drept expuse în referință. Suplimentat a invocat că, Baciu Alexandru deține contabilitatea, însă nimeni nu a solicitat-o, iar el nu a cunoscut despre insolvabilitate pâna în luna februarie 2024, când fratele său a recepționat citația.

Audiind explicațiile participanților la proces, studiind materialele dosarului și probele administrate prin prisma argumentelor expuse în cerere, instanța de insolvabilitate ajunge la concluzia că cererea creditorului Serviciul Fiscal de Stat privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL ”Shubar Group”, este neîntemeiată şi pasibilă de a fi respinsă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 239 - 240 CPC, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. La adoptarea hotărârii, instanţa judecătorească, în limitele pretenţiilor invocate, apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea pricinii, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării pricinii şi admisibilitatea acţiunii.

În acest sens, se constată că norma de drept indicată impune instanţei de judecată exigenţe privind studierea minuţioasă a situaţiei de fapt a chestiunii supuse judecării şi încadrarea corectă de drept.

Potrivit art. 356 CPC, cererea de declarare a insolvabilităţii se judecă în instanţă conform normelor generale din prezentul cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia insolvabilităţii.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29.06.2012, procesul de insolvabilitate se desfăşoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă şi cu cele ale prezentei legi.

Iar potrivit art. 5 alin. (5) lit. f) din Legea insolvabilității, principalele competenţe ale instanţei de insolvabilitate în cadrul prezentei legi sunt tragerea la răspundere a membrilor organelor de conducere care au contribuit la insolvabilitatea debitorului, precum şi sesizarea organelor de urmărire penală în legătură cu faptele reprobabile săvârşite de aceştia.

Conform art. 26 alin. (1) – (4) Cod procedură civilă, procesele civile se desfășoară pe principiul contradictorialității și egalității părților în drepturile procedurale. Contradictorialitatea presupunând organizarea procesului astfel încât părțile să aibă posibilitatea de a-și formula, argumenta și dovedi poziția în proces, de a alege modalitățile și mijloacele susținerii ei de sine stătător și independent de instanță, de alte organe și persoane, de a-și expune opinia asupra oricărei probleme de fapt și de drept care are legătură cu cauza dată judecății și de a-și expune punctul de vedere asupra inițiativelor instanței, precum și instața care judecă cauza își păstrează imparțialitatea și obiectivitatea, creează condiții pentru exercitarea drepturilor participanților la proces, pentru cercetarea obiectivă a circumstanțelor reale a cauzei. Egalitatea părților în drepturile procedurale este garantată prin lege și se asigură de către instanță prin crearea posibilităților egale, suficinete și adecvate de folosire a tuturor mijloacelor procedurale pentru susținerea poziției asupra circumstanțelor de fapt și de drept, astfel încât nici una dintre părți să nu fie defavorizată în raport cu cealaltă.

În conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu prevederile art. 130 alin. (1) şi (2) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor.

În speță, instanța a constatat că prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 30.11.2020, a fost intentat procesul de insolvabilitate şi iniţiată procedura simplificată

a falimentului în privinţa debitorului SRL ”Shubar Group”, iar în calitate de lichidator a fost desemnat administratorul autorizat Mutruc Vitalie, deţinătoarul autorizaţiei nr. 77 din 14.01.15 (f.d. 23).

La data de 23.01.2024, creditorul Serviciul Fiscal de Stat s-a adresat cu cerere privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL ”Shubar Group” în persoana pârâtului *****.

Din analiza cererii reclamantului, instanța de insolvabilitate desprinde că drept temei de drept al pretențiilor sale, creditorul a invocat prevederile art. 248 alin. (1) lit. e) și h) din Legea insolvabilității.

Potrivit prevederilor art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului, a comitetului creditorilor sau a oricărui creditor care are interes legitim, instanţa de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acţiuni:

a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal;

b) desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului;

c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului şi/sau deturnarea (ascunderea) unei părţi din activul debitorului;

d) procurarea de fonduri pentru debitor la preţuri exagerate;

e) ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire;

f) dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată;

g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăţilor, de a se plăti cu preferinţă unui creditor în dauna celorlalţi creditori;

h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art.14;

i) comiterea cu intenţie a altor fapte care au cauzat insolvabilitatea debitorului.

(4) În caz de pluralitate, răspunderea persoanelor prevăzute la alin.(1) este solidară, cu condiţia ca apariţia stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei în care şi-au exercitat mandatul ori au deţinut poziţia ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului. Persoanele în cauză se pot apăra de solidaritate dacă, în organele colegiale de conducere ale debitorului, s-au opus actelor sau faptelor care au cauzat insolvabilitatea sau dacă au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvabilitatea şi au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziţia lor la aceste decizii.

(5) Termenul de prescripţie pentru acţiunea prevăzută la alin.(1) este de 3 ani. Termenul începe să curgă de la data în care a fost cunoscută sau trebuia să fie cunoscută persoana care a cauzat insolvabilitatea, dar nu mai târziu de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvabilitate.

(6) În toate cazurile, asupra acţiunii prevăzute la alin.(1), instanţa de insolvabilitate se pronunţă prin hotărâre, care poate fi contestată cu recurs de persoanele vizate în ea.

În conformitate cu art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilității, în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei ţărăneşti (de fermier), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii.

(2) Prevederile alin.(1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Astfel, la judecarea cauzelor ce ţin de intentarea procesului de insolvabilitate, legea care stabileşte obligaţiile asociatului (fondatorului) este Legea insolvabilităţii, care conform art. 1 alin. (2), este aplicabilă persoanelor juridice, indiferent de tipul de proprietate şi forma juridică de organizare, întreprinzătorilor individuali, inclusiv titularilor de patentă de întreprinzător, societăţilor de asigurări, fondurilor de investiţii, companiilor fiduciare, organizaţiilor necomerciale, înregistrate în Republica Moldova în modul stabilit.

Conform art. 15 alin. (1) din Legea insolvabilităţii, în cazul insolvabilităţii debitorului din culpa fondatorilor (membrilor) lui, a membrilor organului executiv sau a unor alte persoane care au dreptul de a da indicaţii obligatorii pentru debitor ori care pot influenţa în alt mod acţiunile debitorului (insolvabilitate intenţionată), aceştia poartă răspundere subsidiară solidară faţă de creditori în măsura în care bunurile debitorului sunt insuficiente pentru executarea creanţelor creditorilor.

Prin urmare, din analiza prevederilor art. 15 şi 248 din Legea insolvabilităţii, reiese că, în dependenţă de motivele apariţiei stării de insolvabilitate a debitorului, fondatorul (asociatul), deși nu este expres menționat la art. 247, va purta răspundere subsidiară solidară faţă de creditori sau la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului, sau a oricărui creditor care are interes legitim, instanţa de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de asociat (fondator).

Din înscrisurile anexate la dosar (informația despre despre contribuabil, hotărârea judecătorească), rezultă că ***** a deținut funcția de administrator al SRL ”Shubar Group” din data de 02.10.2015, precum și de contabil, iar calitatae de fondatos sau asociat nu a fost probată (f.d. 13-15 și 23).

Procesul de insolvabilitate față de SRL ”Shubar Group” a fost inițiat prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 30.11.2020 (f.d. 23).

Astfel, deținerea de către ***** a calității de administrator și contabil în ultimele 24 de luni anterioare intentării procesului, se asimilează persoanelor pasibile tragerii la răspundere subsidiară.

Deoarece cererile de atragere la răspundere subsidiară se examinează în procedură contencioasă, la examinarea acestora se aplică prevederile art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, care prevede că fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

După cum rezultă din cerere, creditorul invocă temeiuri de apariție a premiselor de antrenare a răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere a debitorului: lit.

e) și h) alin. (1) art. 248 din Legea insolvabilității, adică ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire; nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art.14.

Potrivit prevederilor art. 248 alin. (1) al Legii insolvabilității, la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului, a comitetului creditorilor sau a oricărui creditor care are interes legitim, *instanţa de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere* şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, **care i-au cauzat insolvabilitatea**.

Din această prevedere legală rezultă că tragerea la răspundere subsidiară a organelor de conducere ale debitorului nu operează în mod automat, ci urmează ca administratorul insolvabilităţii/lichidatorului sau creditorul să probeze, conform art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, iar instanţa să constate acţiunile lui ***** care ar fi dus la apariţia stării de insolvabilitate a debitorului, precum şi imputabilitatea acestor acţiuni anume lui.

Instanţa de insolvabilitate remarcă faptul că, răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii juridice clasice, iar atragerea persoanei culpabile la măsurile coercitive ale statului prin intermediul instanţelor de judecată presupune stabilirea prin probe pertinente şi concludente a următoarelor elemente esenţiale: fapta ilicită, vinovăţia, legătura cauzală dintre faptă şi urmările provocate.

La fel, instanţa ţine să menţioneze că caracterul special al răspunderii juridice reglementate de art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilităţii, rezidă în obligarea persoanelor cărora le este imputabilă apariţia şi cauzarea stării de insolvabilitate a debitorului la suportarea datoriilor ultimului. Norma legală citată specifică în mod exhaustiv categoria faptelor considerate ilicite şi prejudiciul cauzat – provocarea sau contribuirea la insolvabilitatea debitorului (incapacitatea de plată sau supra îndatorarea) precum şi legătura de cauzalitate între fapta săvârşită cu vinovăţie şi prejudiciul cauzat.

Potrivit prevederilor art. 248 alin. (5) din Legea insolvabilității, termenul de prescripţie pentru acţiunea prevăzută la alin. (1) este de 3 ani. Termenul începe să curgă de la data în care a fost cunoscută sau trebuia să fie cunoscută persoana care a cauzat insolvabilitatea, dar nu mai târziu de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvabilitate.

În asemenea condiţii, după cum rezultă din practica constantă a Curții Supreme de Justiție, urmează de înţeles că termenul de 3 ani stabilit pentru depunerea cererii de angajare a răspunderii speciale, nu poate începe a curge decât după intentarea procesului de insolvabilitate.

Referitor la argumentele reprezentantului pârâtului vis-a-vis de limitat de timp de 2 ani anteriori intentării procesului (29.11.2018-30.11.2020) în care urmau a fi comise acțiunile sau inacțiunile care au dus la survenirea insolvabilității, instanța reține netemeinicia acestora.

Or, această poziție rezultă din Recomandarea Curții Supreme de Justiție nr. 86 din 20.01.2016 Cu privire la practica aplicării art. 248 alin. (5) din Legea insolvabilității nr.149 din 29.06.2012.

La acel moment, art. 248 alin. (5) din Legea insolvabilității nr.149 din 29.06.2012 avea următoarea redacție: ”Măsura prevăzută la alin.(1) se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia să fie cunoscută persoana care a cauzat starea de insolvabilitate, *dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvabilitate*”.

Iar prin Legea pentru modificarea Legii insolvabilității nr. 141 din 16.07.2020, (în vigoare 14.09.2020), art. 248 alin. (5) a fost modificat, având și până în present următoarea redacție: ”Termenul de prescripție pentru acțiunea prevăzută la alin.(1) este de 3 ani. Termenul începe să curgă de la data în care a fost cunoscută sau trebuia să fie cunoscută persoana care a cauzat insolvabilitatea, *dar nu mai târziu de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvabilitate*”.

Prin urmare, începând cu 14.09.2020, nu mai este aplicabilă Recomandarea Curții Supreme de Justiție nr. 86 din 20.01.2016 Cu privire la practica aplicării art. 248 alin. (5) din Legea insolvabilității nr.149 din 29.06.2012.

Într-o altă ordine de idei, instanța remarcă că, cererile de atragere la răspundere subsidiară se examinează în procedură contencioasă, la examinarea acestora se aplică prevederile art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, care prevede că fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Astfel, pentru a stabili vina şi tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere şi/sau de supraveghere a debitorului, urmează să fie întrunite anumite condiţii şi anume: să existe un prejudiciu, să existe o faptă ilicită, să existe un raport de cauzalitate între fapta ilicită şi prejudiciu, iar fapta să fie săvârşită cu vinovăţie. Iar în caz de pluralitate, răspunderea persoanelor indicate este solidară, cu condiţia ca apariţia stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei în care şi-au exercitat mandatul ori au deţinut poziţia, ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului.

Instanţa de insolvabilitate remarcă faptul că, răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii juridice clasice, iar atragerea persoanei culpabile la măsurile coercitive ale statului prin intermediul instanţelor de judecată presupune stabilirea prin probe pertinente şi concludente a următoarelor elemente esenţiale: fapta ilicită, vinovăţia, legătura cauzală dintre faptă şi urmările provocate.

Deci, instanța de judecată reține că, cererea de chemare în judecată formulată în scopul antrenării răspunderii patrimoniale subsidiare a membrilor organelor de conducere, precum și a altor persoane, care prin activitatea lor au cauzat insolvabilitatea debitorului, trebuie să cuprindă în mod expres identificarea exactă a acestor persoane, faptele pentru care sunt considerate a fi responsabile, precum și dovezile pe care se sprijină cererea, cum ar fi raportul administratorului insolvabilităţii sau al lichidatorului, registrele contabile ale debitorului, alte înscrisuri, etc.

În cazul în care cererea privind antrenarea răspunderii subsidiare este introdusă de administratorul insolvabilităţii sau lichidator, cât și în cazul în care cererea este introdusă la iniţiativa comitetului creditorilor sau a oricărui creditor care are interes legitim, aceasta este fundamentată, de regulă, pe datele și informaţiile furnizate prin raportul administratorului insolvabilităţii, prevăzut la art. 114 din Legea insolvabilităţii, cu

indicarea faptelor ilicite pentru care ar putea fi angajată răspunderea personală patrimonială a persoanelor menţionate la art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilităţii.

Conform art.114 alin. (1) Legea insolvabilităţii, administratorul insolvabilităţii va întocmi şi va supune adunării creditorilor, în termenul stabilit de instanţa de insolvabilitate, care nu poate depăşi 100 de zile de la data deschiderii procedurii, un raport asupra stării economice şi a cauzelor care au condus la insolvabilitatea debitorului, menționând persoanele cărora le-ar fi imputabilă această situaţie.

Recurgerea la datele cuprinse în raportul administratorului insolvabilităţii se dovedește a fi utilă și datorită faptului că acesta cuprinde o analiză complexă a situaţiei economice a debitorului din ultimii 3 ani anteriori declanșării procesului de insolvabilitate, cauzele și împrejurările care au adus debitorul în această situaţie, *precum și după caz, persoanele care, prin faptele lor, se fac culpabile de insolvabilitate.*

Raportul va trebui să cuprindă analiza concretă a conduitei foștilor membri ai organelor de conducere și de supraveghere ale debitorului și/sau a oricărei alte persoane care ar fi putut contribui prin faptele sale la insolvabilitatea debitorului, dar și analiza circumstanţelor economico-financiare cu care societatea debitoare s-a confruntat.

Totodată, administratorul insolvabilităţii/lichidatorul va analiza oportunitatea angajării răspunderii personale patrimoniale a membrilor organelor de conducere și de supraveghere ale debitorului prin raportare la toate faptele enumerate de art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilităţii.

Raportând normele legale citate supra la circumstanțele speței deduse judecății, instanța de judecată ajunge la concluzia că, cererea de atragere la răspundere subsidiară înaintată de către creditorul Serviciul Fiscal de Stat este neîntemeiată, or, pentru a fi atrasă o persoană la răspundere subsidiară, aceasta urmează să fie identificată şi să-i fie stabilită vina prin cauzarea stării de insolvabilitate.

Mai mult ca atât, membrii organelor de conducere nu răspund pentru o simplă incapacitate managerială, ci pentru săvârșirea unor fapte cu caracter ilicit, urmărind, de regulă, deturnarea activității de la realizarea scopului pentru care a fost constituită societatea debitoare şi satisfacerea unui interes personal sau al unui terţ, astfel, calificarea acestei forme de răspundere are caracter delictual în toate situațiile.

Prin urmare, pentru aplicarea acestei opţiuni legale, urmează să fie identificate concret acţiunile membrilor organelor de conducere, dintre cele enumerate la art. 248 alin. (1) şi analizate prin prisma condiţiilor obligatorii descrise. Corespunzător, urmează a fi oglindită legătura de cauzalitate între acţiunile membrilor organelor de conducere şi starea de insolvabilitate a debitorului, în sensul că insolvabilitatea se datorează anume acţiunilor acestora şi nu altor circumstanţe, precum şi vinovăţia membrilor organelor de conducere în cauzarea sau agravarea stării de insolvabilitate. Raportul de cauzalitate este şi condiţia în funcţie de care se determină mărimea despăgubirii. Or, se repară doar prejudiciul care este consecinţa directă a faptei licite.

Sub acest aspect cererea de atragere la răspunderea subsidiară a organului de conducere al debitorului este nefondată, or, nu a fost demonstrată pentru fiecare acțiune existența componenţei delictului civil și prejudiciul cauzat întreprinderii/masei debitoare ca consecinţa directă a abaterilor săvârșite de către administratorul debitorului – *****.

În același timp, nu au fost prezentate rapoartele de activitate ale administratorului provizoriu/lichidator, pentru a putea analiza dacă acesta a stabilit cauzele şi împrejurările care au condus la insolvabilitate, persoanele cărora le-ar putea fi imputate şi premisele angajării răspunderii acestora în condiţiile legii la răspundere subsidiară.

Într-o altă ordine de idei, instanța conchide că cererea creditorului Serviciul Fiscal de Stat privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului SRL ”Shubar Group” în persoana administratorului *****, prin încasarea în contul masei debitoare a SRL ”Shubar Group” a creanţei validate a Serviciului Fiscal de Stat în sumă de 127 202,29 lei, este lipsită de temei legal.

Or, potrivit prevederilor art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului, a comitetului creditorilor *sau a oricărui creditor* care are interes legitim, instanţa de insolvabilitate poate dispune **ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere** şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea.

Astfel, norma legală nu conferă solicitantului (creditorului) dreptul de a solicita încasarea de la membrii organelor de conducere a creanței sale validate, acest fapt fiind în contradicție directă cu prevederile art. 1 alin. (1) din Legea insolvabilității, care expres indică că scopul prezentei legi este instituirea cadrului juridic privind stabilirea unei *proceduri colective* pentru satisfacerea creanţelor creditorilor.

În continuare, instanța de judecată v-a supune aprecierii în parte fiecare temei invocat de reclamant.

Ținerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire – lit. e).

Din analiza argumentelor invocate de creditorul Serviciul Fiscal de Stat la acest temei, se invocă faptul că urmare a controlului fiscal efectuat pentru perioada de activitate 01.01.2016 - 31.12.2020, a fost întocmit actul de control nr. 5-707685 şi emisă decizia asupra cazului de încălcare fiscală nr. 663/286 din 08.02.2021, prin care a fost aplicată amenda pentru lipsa totală a evidenței contabile în mărime de 40 000 lei.

Astfel, instanța menționează că, prin ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire, se înţelege săvârșirea acelor fapte ilicite, prin care se încalcă reglementările imperative ale Legii contabilităţii, indiferent dacă acestea reprezintă infracţiuni, contravenţii sau simple delicte civile.

La caz, din Actul de control fiscal nr. 5-707685 din 29.01.2021, rezultă că controlul a fost efectuat prin metode și din surse indirecte pentru perioada 01.01.2016 – 31.12.2020 (f.d. 24).

Din analiza acestui Act de control, rezultă că unica încălcare a contribuabilului SRL ”Shubar Group” este lipsa evidenței contabile, pentru care a fost amendat cu 40 000 lei (f.d. 29-30).

Or, neprezentarea declarațiilor cu privire la impozitul pe venit pentru perioada fiscală A/2018-A/2019, nu au generat apariția obligațiilor suplimentare la buget. La fel

nici neprezentarea declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale L/08/2020-L/12/2020, nu au generat obligații suplimentare la buget (f.d. 28).

La acest capitol, instanța constată și o contrazicere în Actul de control fiscal nr. 5-707685 din 29.01.2021, unde în partea descriptivă organul fiscal constată că neprezentarea declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale L/08/2020-L/12/2020, **nu** au generat obligații suplimentare la buget, iar la concluzii indică că neprezentarea declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale L/08/2020-L/12/2020, **au** generat obligații suplimentare la buget, însă nu indică mărimea lor.

La fel și pentru perioada fiscală A/2016 nu au fost stabilite careva obligații fiscale la impozitul pe venit (f.d. 24-28).

În același timp, reprezentantul pârâtului în ședință a afirmat că, de fapt, clientul său (*****) locuiește peste hotare, nu a cunoscut până la începutul anului 2024, atunci când fratele său a recepționt o citație, despre intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL ”Shubar Group”, iar în acest sens, dânsul deține toată contabilitatea debitorului, însă nimeni nu a solicitat-o.

Deci, în situația în care la materialele cauzei lipsesc înscrisuri care să confirme că pârâtului ***** până în anul 2024 i-a fost adus la cunoștință despre intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL ”Shubar Group” și consecințele acestui fapt, între care și obligația de a preda toate actele și contabilitatea întreprinderii, instanța reține că temeiul invocat de creditorul Serviciul Fiscal de Stat prevăzut la art. 248 alin. (1), lit. e) - *ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire,* nu se confirmă.

Nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14 - lit. h).

Astfel, invocă creditorul Serviciul Fiscal de Stat că membrii organelor de conducere în persoana administratorului *****, nu s-a adresat cu cererea introductivă în instanţa de insolvabilitate în termenul prevăzut de Legea insolvabilităţii – 30 zile de la survenirea incapacității de plată, constatând că pârâtul a ignorat până la **25.05.2016** depunerea cererii introductive, deoarece prin decizia asupra cazului de încălcare fiscală nr. 663/286 din 08.02.2021 au fost calculate obligații considerabile față de Bugetul Public Național.

În speță, nu poate fi stabilită cu certitudine existenţa faptei ilicite comisă de pârât prin nedepunerea în termenul prevăzut de art. 14 din Legea insolvabilităţii a cererii introductive, având în vedere lipsa probelor ce ar atesta cert momentul intrării în incapacitate de plată a debitorului insolvabil și cunoașterea acestui fapt de către pârât.

Conform art. 14 alin. (1) al Legii insolvabilităţii, debitorul este obligat să depună cerere introductivă dacă există unul din temeiurile prevăzute la art.10.

(2) Debitorul este obligat să depună cerere introductivă şi în cazul în care:

a) executarea integrală a creanţelor scadente ale unui sau ale mai multor creditori poate cauza imposibilitatea satisfacerii integrale la scadenţă a creanţelor celorlalţi creditori;

b) în cadrul lichidării, care se efectuează conform altor legi, devine evident că debitorul nu poate satisface integral creanţele creditorilor.

(3) Debitorul este obligat să depună cerere introductivă imediat, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice din data survenirii temeiurilor indicate în prezentul articol la alin.(2) şi la art.10 alin.(2).

(4) Dacă debitorul nu depune cerere introductivă în cazurile şi în termenul prevăzut în prezentul articol, persoana care, în conformitate cu legislaţia în vigoare, are dreptul de a reprezenta debitorul, asociaţii cu răspundere nelimitată şi lichidatorii debitorului răspund subsidiar în faţa creditorilor pentru obligaţiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin.(3). Aceste persoane sunt trase la răspundere penală în conformitate cu legea.

La caz, instanța de insolvabilitate relevă că, creditorul nu a prezentat probe care să confirme că administratorul ***** prin nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate a cauzat insolvabilitatea SRL ”Shubar Group” sau a acumulat datorii suplimentare.

Mai mult ca atât, instanța de insolvabilitate reține că la caz nu au fost prezentate probe pertinente și concludente, ce ar dovedi că apariţia stării de insolvabilitate a debitorului este imputabilă anume administratorului SRL ”Shubar Group”, ***** prin nedepunerea cererii introductive.

La fel, întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție seria MF Nr. 169035 la 13.11.2019 în temeiul art. 288 din Codul contravențional și sancționarea lui ***** pentru nedepunerea cererii introductive (f.d. 31), nu poate fi reținut ca probă în survenirea temeiului de atragere la răspundere subsidiară pentru nedepunerea cererii introductive, deoarece acesta a fost întocmit în lipsa sa și nici nu există înscrisuri care să ateste că i-a fost înmânat ulterior, respectiv ***** nici nu cunoaște despre un atare proces-verbal.

În speță, instanța conchide că nu a fost stabilit un moment de referinţă de la care întreprinderea SRL ”Shubar Group” prezenta semne de incapacitate de plată, iar din cumulul probelor prezentate de creditorul Serviciul Fiscal de Stat, nu a fost stabilită legătura cauzală între activitatea desfăşurată în continuare de SRL ”Shubar Group” şi survenirea incapacității de plată a debitorului.

Într-o altă ordine de idei, instanța constată că, chiar și în situația în care ***** ar fi cunoscut despre apariția indicilor de insolvabilitate odată cu emiterea actelor menționate de către organul fiscal, nedepunerea cererii introductive la acel moment sau în termen de 30 zile de la acel moment, nicicum nu au influiențat la apariția ulterioară a stării de insolvabilitate, deoarece nu diferența de creanțe apărute ulterior acelui moment a dus la insolvabilitatea debitorului, ci obligațiile stabilite anterior.

Mai mult ca atât, Actul de control fiscal nr. 5-707685 din 29.01.2021 a fost întocmit după intentarea procesului de insolvabilitate, iar temeiul petrecerii acestui control fiscal a fost tocmai intentarea acestui proces, iar unica sancțiunea aplicată urmare controlului a fost 40 000 lei amendă pentru lipsa totală a evidenței contabile, obligație care, pe lângă faptul că a apărut după intentarea procesului, chiar și în situația apariției ei înaintea intentării, nici nu putea fi luată în calcul la aprecierea insolvabilității în temeiul art. 11 alin. (3) din Legea insolvabilității, or, alte obligații fiscale nu au fost stabilite.

În același timp, din cererea de chemare în judecată a creditorului, nu este clar când totuși a survenit incapacitatea de plată a debitorului, fiind indicate două dăți

calendaristice: 25.05.2016 și 25.05.2018, și nici nu a indicat expres care obligații au apărut ulterior și că anume aceste obligații au și dus la survenirea insolvabilității SRL ”Shubar Group” (f.d. 5).

Astfel, instanța constată că, instituţia răspunderii subsidiare nu este aplicabilă în speţă pârâtului, deoarece vre-o careva culpă pentru cauzarea stării de insolvabilitate a întreprinderii, nu s-a depistat.

Articolul 6 al Convenţiei Europene garantează participanţilor dreptul la un proces echitabil. Dreptul instituit de art. 6 al Convenţiei este un drept de ordin procesual, ce presupune apărarea tuturor drepturilor personale şi patrimoniale ale unui subiect de drept, în cadrul procedurilor interne şi care urmează a fi realizate cu respectarea imperativă a unor garanţii, ce trebuie să se înscrie în coordonatele unui proces echitabil, în sensul Convenţiei.

Curtea a statuat că textul art. 6 al Convenţiei obligă instanţele să-şi argumenteze deciziile luate. Această obligaţie nu poate fi înţeleasă în sensul că ele trebuie să răspundă în mod detaliat la fiecare argument al părţilor procesului. Obligaţia de motivare a deciziilor variază în funcţie de natura acestora. ”O instanţă nu este obligată să dea un răspuns detaliat la fiecare argument înaintat de justiţiabil. Totuşi, dacă o observaţie era esenţială pentru soluţionarea cauzei (în situaţia în care ar fi fost acceptată de către tribunal) şi a fost prezentată de părţi întru susţinerea poziţiei lor, atunci tribunalul trebuia să o trateze în mod distinct în hotărârea judecătorească” (Hiro Balani vs Spania, nr. 1021/2001 din 28.03.2003).

Din considerentele menționate supra și având în vedere faptul că, cererea de tragere la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului SRL ”Shubar Group” în persoana administratorului ***** înaintată de către creditorul Serviciul Fiscal de Stat este neîntemeiată, instanța de insolvabilitate ajunge la concluzia de a respinge cererea.

Urmare a celor constatate și în conformitate art. 5 alin. (5), lit. f) și art. 248 al Legii insolvabilității, conducându-se de prevederile art. 238-241 CPC, instanța de insolvabilitate,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge ca fiind neîntemeiată cererea creditorului Serviciul Fiscal de Stat privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL ”Shubar Group” în persoana pârâtului *****.

Hotărârea este executorie din momentul pronunţării, însă poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile.

Președintele ședinței,
judecătorul /semnătura/ Guțan Vitalie

Copia corespunde originalului
Judecătorul Guțan Vitalie